

Αθλητισμός, εθελοντισμός, κατασκήνωση! Δεν είναι καθόλου τυχαίο που στα μεγαλύτερα Πανεπιστήμια της Αμερικής επιλεγούν παιδιά που έχουν ασχοληθεί με τα παραπάνω. Η ζωή μας μαθαίνει πολλά πράγματα που είναι αδύνατον να διδαχθούν πίσω από τα θρανία όσες ώρες κι αν μιλάμε, όσο καλοί δάσκαλοι κι αν είμαστε. Τα παραπάνω συνδυάζουν το παιχνίδι με την συνεργασία, την πρωτότυπη επίλυση προβλημάτων, βοηθούν το παιδί να αναπτύξει τόσο την λογική του όσο και το συναίσθημα. Το περιβάλλον είναι ασφαλές και ηλικιακά προσαρμοσμένο στις δυνατότητες των παιδιών. Κάθε εμπειρία αποτελεί τροφή για σκέψη, αλλά και για συζήτηση, ακόμη και αν την βιώνει ως αρνητική. Μαθαίνουμε και από τις δύσκολες στιγμές μας, ίσως μάλιστα περισσότερο από αυτές.

Τα παιδιά συνδέονται συναισθηματικά με τους συντονιστές τους και με την υπόλοιπη ομάδα των συνομηλίκων, γιατί μοιράζονται μια κοινή εμπειρία. Νιώθουν ότι ανήκουν σε μια κοινωνική ομάδα με έναν σκοπό. Είτε πρόκειται για ανθρωπιστική είτε για αθλητική δραστηριότητα αποκτούν μια ακόμη ταυτότητα, αυτή του εθελοντή, του αθλητή, του κατασκηνωτή που τα βγάζει πέρα χωρίς την παρουσία των γονέων του.

Αναπτύσσεται η δημιουργικότητα. Τα παιδιά μαθαίνουν να χρησιμοποιούν την φαντασία τους και ασκούνται σε στρατηγικές οι οποίες με την εξάσκηση προκύπτουν σχεδόν αυθόρμητα. Μαθαίνουν την ομαδική συνεργασία, παίρνουν ρόλο στην ομάδα ανάλογα με τις δεξιότητες που έχει το καθένα, προτείνουν, συζητούν και έτσι γίνονται άνθρωποι της δράσης. Όταν τα παιδιά έχουν μάθει να βάζουν μπροστά την δημιουργική σκέψη, στο μέλλον μπορούν να την εξασκήσουν σε οποιονδήποτε επαγγελματικό κλάδο. Τα παιδιά το μαθαίνουν αυτό ακόμη και εντελώς ασυνείδητα.

Η αυτοπεποίθηση και η αυτοεκτίμηση ενισχύονται. Ένα σημαντικό κομμάτι αυτών των δύο σε παιδιά και εφήβους συνδέεται με την ποιότητα των σχέσεων με τους συνομηλίκους και τις επιδόσεις τόσο σε αθλητικές δραστηριότητες όσο και σε άλλους τομείς. Ιδιαίτερα για παιδιά που δυσκολεύονται μαθησιακά ή/και κοινωνικά η επαφή με παιδιά εκτός σχολικής τάξης και η ενασχόληση με άλλα πεδία στα οποία τα καταφέρνουν καλύτερα είναι ζωτικής σημασίας. Το παιδί δρα ενεργά και παίρνει μια ανάσα μέσα στο ασφαλές συναισθηματικό πλαίσιο μιας άλλης κοινωνικής ομάδας, δοκιμάζει τις δυνάμεις του, αποβάλλει σταδιακά τον φόβο και την αγωνία που μπορεί να βιώνει.

Σε μια εποχή που κατακλύζεται από οθόνες π.ο.ο. και προκαλούν σοβαρή διάσπαση προσοχής και εθισμό, το παιδί αυξάνει την δυνατότητα συγκέντρωσης και ασκεί την υπομονή του. Είναι απαραίτητη προϋπόθεση να κρατήσει μια ισορροπία ανάμεσα στον εαυτό του και την συνδρομή των άλλων παιδιών για να επιτύχει. Για παράδειγμα σε μια προπόνηση πρέπει να περιμένει την σειρά του για να εκτελεσει μια άσκηση, σε έναν αγώνα πρέπει να είναι αφοσιωμένο για να μπορέσει να ανταπεξέλθει. Μαθαίνει να συμβιβάζεται για το καλό της ομάδας. Ακόμη και με την παρακολούθηση άλλων συνομηλίκων μεγαλώνει η συγκέντρωση γιατί το παιδί πρέπει να κατανοήσει βαθιά τι είναι αυτό που κάνει. Μια κατασκηνωτική πορεία για παράδειγμα απαιτεί διαρκή εγρήγορση.

Τα παιδιά αποκτούν αρχές και αφοσίωση σε αυτό που κάνουν. Έχουν κάτι να περιμένουν και μαθαίνουν την συνέπεια, τον σεβασμό, την αξία της προσπάθειας, την ευθύνη που έχουν απέναντι στον εαυτό τους και στους άλλους. Επίσης μαθαίνουν ότι είναι σημαντικό να

παραδεχόμαστε τα λάθη μας, γιατί αυτά είναι μέρος της διαδικασίας. Προβληματίζονται πάνω σε θέματα που αφορούν τον εαυτό τους και τους γύρω τους, μαθαίνουν πως να διαχειρίζονται την επιτυχία και την αποτυχία!